

NÚM. 891

BARCELONA 7 DE FEBRER DE 1896

ANY 18

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH

HUMORISTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DOSARÀ AL MENOS UNES ESQUELLOTES CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números anteriors 20 cèntims

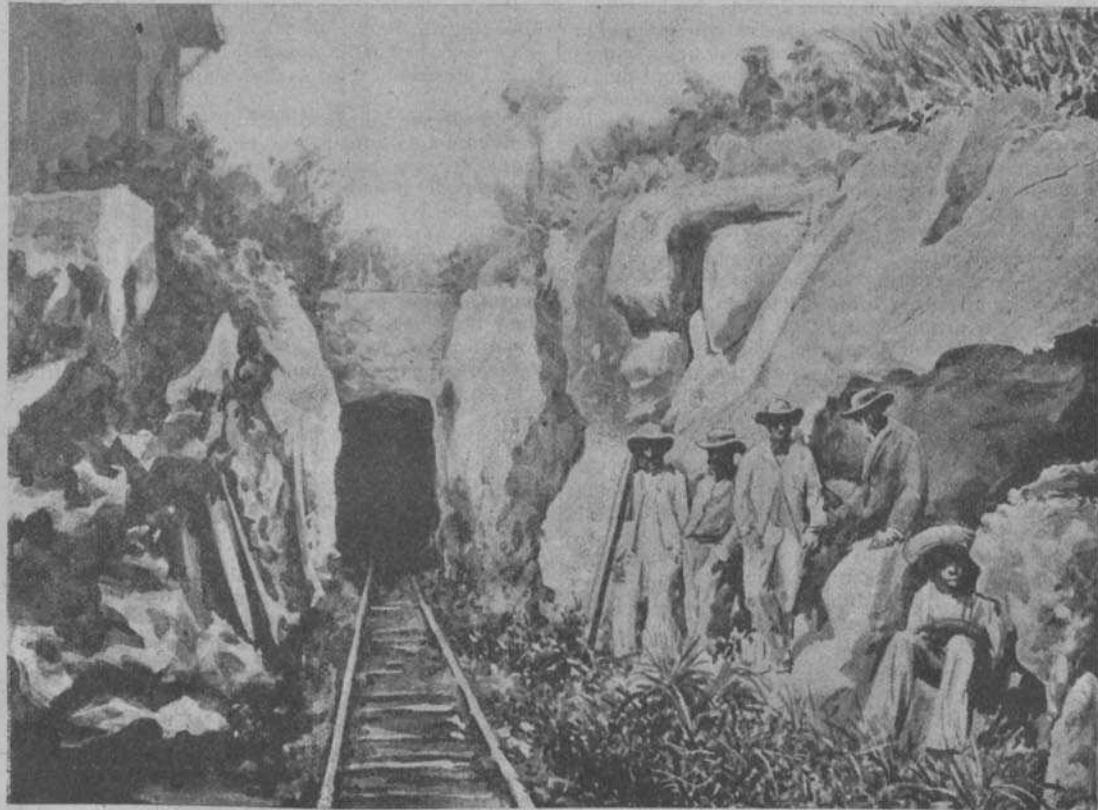
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

PAGINAS CUBANAS

(D' una instantànea del nostre corresponent.)

Brigada d' operaris, recomponent un tros de via que 'ls insurrectes han destruït.

MISERIAS DE BARCELONA

TRINXERAIRES

Las grans ciutats son grans deserts. No ho serán, si volen, per les persones corrents que viuen la vida de relació, que tenen parents, amics, coneixuts, y que en un cas de apuro saben ahont d'arla; pero pels pobres, pels desvalguts, pels abandonats, pels que careixen de alberch, de llit, de taula, de família, desert pahorós es tota gran ciutat, un desert plé de desolació y de tristesa, inhospitalari, cruel, impassible a tots los dolors, a totes las amarguras de la vida.

Poséu a un ser de aquests entre l' marejador traüt de nostra capital, sense recursos ni coneixences de cap mena, perdut en lo laberinto de les vías públiques y compendréu quin efecte han de produir-hi tantas cases arrenglaradas, cap de les quals es la séva, y l' incessant formigueig dels transeunts indiferents entre 'ls quals no logra descobrir ni una sola cara coneiguda. ¿Acá no 's considerarà més perdut y no 's trobarà més sol en aquesta aglomeració urbana de mitj milió de habitants, que en un país despoblat enterament, però anegat en l' aspecte grandios de la naturalesa?

Las grans ciutats son grans deserts: ho he dit ja y ho repeiteixo.

Sols en los deserts se comprén que l' home deixi de trobar ànimes bonas que l' compadeixin y mans carinyosas que l' ausilhin, retornant al seu esperit la fortaesa y la confiança.

En algunes ocasions la caritat s' encarrega de aquesta missió humanitària; pero 'ls esforços dels que ab més zel solen exercir-la resultan de vegades deficientes y estèrils.

O sino diguin: que fa la caritat de Barcelona pels noys del carrer, pels infants perduts, pels pobres trinxeraires?

N' hi ha verdaderas llorigadas, com en tota ciu-

tat populosa. Pululan principalment per entre les barcas del Port, pels arrabals, per les portes dels quartells ahont acuden a arreplegar les sobras del ranxo. A la nit fins s' aventuren per la Rambla y demés vies principals, a favor de les penumbres del alumbrat públic. Doren ahont poden, sobre un pedris de passeig ó en lo brançal de una porta, arraulits y de vegades apilotats compartint mütuament la tébia escalfor de sos cossos esquàlits.

Los veureu desgrenyats,

bruts, esparracats, descalsos, afrontant los rigors del fred, y les mullenes de la nit, y ab aquesta vida nòmada ó s' endureixen ó moren prematurament, lo qual—dada la sort que 'ls estaria reservada—es per ells encare una fortuna.

Perque desde l' carrer solen passar al Pati dels Micos de la Presó, per anar següent desde allí, en sos graus ascendents, tota la carrera, fins a pudrirse en un presiri ó a terminar los seus días amarrats al pal.

Procedeixen de famílies miserables que se 'ls treuen del damunt per no poderlos mantenir, ó bé fugen de casa séva, per precós instant aventureu ó per no poder resistir los mals tractes dels seus pares.

Son los pardals humans, que escapan del niu, per anar a picotejar a la ventura, a penas senten l' instant de volar pel seu compte, y aquest instant funest acostuman a sentirlo dels quatre anys per amunt.—Gran es Barcelona, a volar!.... 'ls diu lo cor y l' obeheixin.

—Un menja p' menos!—exclaman los seus pares, y encare que sembla mentida, arronsan las espàtillas, y ja no tornan a recordarse may mes d' ells.

• • •
—Y qué fa—torno a preguntar—la caritat de Barcelona per aquestas pobres criatures?

Las corporacions públiques sostenen alguns assilos, pero tots se troben plens.

L' altre dia, preguntant a la Casa de Caritat quins requisits eran necessaris, per l' ingrés de un pobre noy desamparat, varen respondrem:

—Lo primer de tot es carregarse de paciencia y esperar torn.

—Créu que n' hi haurá per molt temps?

—Per un any ó un any y mitj al menos.

En alguns altres establiments, subvencionats per la Ciutat, no s' hi entra sino ab l' ausili de una bona recomenació.

En altres, a càrrec de corporacions religiosas, precisa satisfacer una mensualitat, perque avui, hasta per ser pobre, s' han de tenir diners.

En l' Assilo del Parch les admissions son temporals y perentorias.

De manera que 'ls noys del carrer, sense ningú que 'ls recullí, que 'ls presentí á un assílo, que 'ls recomaní ó que pagui la consabuda subvenció mensual, al carrer se quedan, víctimas del major abandono y subjectes á tots los perills de la vagancia.

JQuin contrast mes amarch el que ofereixen aquests microbis del crim en mitj de una ciutat rica, populoza, espléndida, plena de atractius y que gosa fama de caritativa y generosa!....

Tenim una *Associació de Pares de família* quals individus corren adelarats darrera del llibre pornogràfic, del periòdich impío, ó de la prostituta cansada del ofici, ab l' afany d' encarrilarla pel bon camí.

Cada any publican una detallada estadística dels seus mèrits y serveys. Llibres y folletons recollits: tants mils.—Fotografías obscenes, seqüestrades: tants mils.—Donas perdudes regenerades: tants centenars.—Concubinatges legalisats pel sant matrimoni, tantas decenas.—Criatures del carrer, recullides y amparades: cero.

Pero aquest últim extrém ni tant sols figura en lo seu encassillat. De això no se 'n cuidan, ni se n' han recordat mai. Y ostentan lo nom de *Pares de família*.... ¿De quina manera millor podrian acreditar aquest títol que prodigant los seus cuidados á tan-

tas criatures que sufreixen y 's perden, precisament per no tenir *família* que las ampari?

Serà què aquests pobres noys espallifats y miserables no tenen los atractius picants qué han de oferir las curiositats de la pornografia y de la prostitució, fins á sos perseguidors?

En la nit del 17 al 18 del passat mes de janer, la policia secundant las ordres del governador de la Província, Sr. Sanchez de Toledo, acompañá al govern civil á un bon número de trinxeraires recollits en la via pública. Als majors de 10 anys se 'ls deixá en llibertat, previa una carinyosa y paternal admonescació, y en quant als menors, lo Sr. Sanchez de Toledo 'ls dona alberch, fentlos servir al dia següent esmorzar y dinar, costejats de la seva butxaca, fins que á la tarde, y posat lo fet en coneixement del arcalde, aquest disposá 'l seu traslado al Assílo del Parch.

De aquellas criatures se 'n tragueren fotografías, una de las quals es la que reproduhim en lo present número, en la convicció de que 'l posarla de manifest als nostres lectors, ens estalvia mes detalladas explicacions respecte á la naturalesa dels noys perduts que pululan pels carrers de Barcelona.

Lo Sr. Sanchez de Toledo ha fet una vegada, lo que haurian de fer sempre las autoritats municipals

CARNAVAL DE 1896

—¡Arriba, abaruzistas!
¡A fernos apuntar!

Lo nostre honor ens porta ...
allà hont se sent guisar.

secundadas per totas las associacions benéficas, imprimint una direcció á un servei altament necessari pel bon nom de Barcelona y per la desinfecció moral de la vía pública.

Basta considerar que 'l trinxeraires de avuy están propensos á convertirse en los criminals de demá, y que 'ls excessos y delictes que algun dia cometin, en justa lley de responsabilitat, han de sortir á la cara de la societat que quan signé hora no sapigué prevenirlos, acaparant als infelissos y encaminantlos y convertintlos en sers útils al bé social y en ciutadans honrats, contents de sí mateixos.

P. DEL O.

JA HO DIU LO DITXO

May lo rector se recorda

de que ha estat vicari antes,
y si no estás convensuda
del acert d' aquesta máxima,
veurás ab lo que vull dirte,
com es vritat innegable.

Si al vespre prenent la fresca,
parlém alguna vegada.
de segú que haurás notat,
puig en ferho no s'amaga,
qu'en un dels balcons mes

(pròxims)
al en que tú sols estarte,
hi ha sempre una senyoreta
fixa en tú y jo y la mirada
y que fins que ns despedim
escoita nostres paraulas.

Moltas voltas no's limita
á mirar; crida á sa mare
á son pare y á sa tia
y fins á la seva criada,
y espian nostres accions
sentats detrás las persianas.

No es pas que 'm sàpiga greu
que 'm mirí aquella fulana,
puig com á ningú faig mal
tampoch tinch perque amagar.

(me.

Mes si jo sé que 'm critica,
que no fora cosa extranya
puig qui més te que callar
es sempre aquell que més gar-

(la,

llavors sens contemplacions
li cantaré las*quaranta,
per que tinga més present
que quan ella festejava
ab un noy conegut meu
á qui podia esser mare,
se passava tot el dia
ab la mes notable barra,
enrachonant no per els còlzers
sino per totas las mánegas,
y com si no'n tingüés prou
en fer petar la xarrada
casi cada demati
y al mitj dia, vespre y tarde,
sent la burla del vehinat
y de tothom que passava;
molts cops sent ella al balcó
veya caure alguna carta
que 'l minyó ab molta illeseta
efecte de la gran pràctica,
no deixava arribá á terra,
sino que al vol la cassava.

Aixó y encare altre coses
li hauré de di á la fulana,
ja que ha donat al olvit
aquest ditxo que no falla:
may lo rector se recorda
de que ha estat vicari antes.

JAPET DE L' ORGA.

LO FIGURI DE LA ESQUELLA

A las nostres lectoras

D' oficial d' exèrcit de Cuba.

MEMORIAS

D' UN BARRET DE COPA.

Feya tres días que 'l sombrerer m' havia donat l' últim cop de ma, colocantme immediatament en lo lloch mes visible del aparador, quan entrà un jove a la botiga.

—A veure si 'm farán lo favor d' un copalta.

L' amo corregué á posarse á las sevas ordres.

—Cóm lo vol?

—Pel istil d' aquest que hi ha aquí fora. Me sembla que son los que ara s' usan.

—Si senyor; es l' última novetat.—

Volfan dir jo.

Van tréurem del escaparate y 'l jove 's posà davant del mirall per veure cóm li queya.

Ell, provehit d' un cap vulgar; jo, fet a la mida normal, desseguida vam ajustarnos. Semblavam nascuts l' un per l' altre.

Vaig sentir que 'l jove y l' amo enrachonavan un rató: devian parlar del preu. Sonà soroll de diners—lo qual va extranyarme molt, perque allí segons jo havia vist, tothom quedava á deure—y 'l comprador se me'n porta a casa seva ficat dintre d' una caps.

Aquell mateix vespre, després d' haverse vestit de negre ab molta elegància, lo meu propietari se'm va posar, y cómodament instalat en un cotxe vam trasladarnos á una iglesia.

—De qué's tractará?— pensava jo, contemplant la munió de gent que al arribar nosaltres ocupava ja 'l temple.

Tothom rodejava y saludava al meu amo.

—Vaja! —li deyan alguns, somrient:— ¡animo, que això no serà res!

—Ja está ben decidit?— li preguntavan altres.

—Ella va elegantíssima —sentia dir mes enllà,

—Es preciosal—contestaven dugas ó tres veus.

De sopte hi hagué un gran moviment. S' obriu una porteta, sortí un capellà, y 'l meu amo, una senyoreta vestida de blanch y una pila de persones mes s' apilotaren al peu del altar, movent bastanta saragata.

Lo sacerdot digué algunes paraulas que jo no vaig entendre, y 'ls altres me sembla que tampoch; preguntà al jove si volta a la noya y á la noya si volta al jove; ella va dir que sí, ell crech que també va dirlo... y desseguida va desapareixer 'l silenci que havia reynat per un instant.

AL BALL DE MASCARAS

—¿De qué vas disfressat? ¿D' elefant?
—De *xato* del Born.

Una senyora d' edat plorava, la noya també ho feya veure, l' meu amo fingia que reya, encare que jo l' sentia tremolar.... y durant cinc minuts no van ressonar mes exclamacions que aquestas:

—Que sigui la enhorabona!

—Que per molts anys!

—Deu los fassi ben casats!....

Llavors ho vaig comprendre tot: allò era un casament y l' meu amo l' nuvi....

Tal va ser lo meu *debut* en la vida activa.... No m' vaig divertir gens.

* *

Deu ó dotze mesos després d' aquesta ceremonia, lo meu amo m' treu de la capsa ahont havia estat reposant, y se m' coloca per segona vegada.

—Ahónt devém anar avuy! —em preguntava jo mateix, mentres baixavam al carrer.

També ns vam ficar en un cotxe, també vam anar á una iglesia y també ns vam trobar allí ab una pila de gent.

—Hola! —vaig dirme, recordant l' escena del meu estreno: —zvols t' hi jugar que aquest home torna á casarse?

Desseguida m' vaig informar de tot. Aquell dia anavam de bateig.

Lo meu amo era pare d' un nen, y l' portava á l' iglesia perquè l' passessin pels tràmits acostumats.

Molta menos serietat que en l' acte del matrimoni; exceptuant un vell y una vella, que á la quènta eran padrius, tot lo demés va semblarme gent jove, y per lo mateix, alegre.

L' acte del bateig no m' va fer gayre impressió. Lo capellà enrahonava molt depressa y dels altres apostaría qualsevol cosa que ningú se l' escoltava.

Lo nen va plorar una mica; una senyora, que semblava una cantinera vestida de payssà, va consolarlo ab no sé qué.... y cap á casa altra vegada.

Cinc minuts després ja m' tornava á trobar ficat á la capsà y tancat dins del armari.

Es á dir, moltes expectativas de broma, y per mi, total, res.

Al hivern següent vaig tornar á veure, si no la llum del sol, la dels fanals de gas.

Un vespre l' amo va posársel y s' encaminà á la porta.

—¿De qué aniré aquest cop?

Al vèrel crusar la Rambla y entrar al Liceo, vaig menjarme la partida. ¡Anavam al ball de màscaras!

—Aixó si que ha de ser distret! —pensava jo, mentres l' amo s' internava corredors endins: —Avuy

podré indemnizarme de las penas del meu cautiveri!....

Ilusiones engañosas!.... com diu ell de vegadas, quan tracta de donarse tó d' erudit.... Varem aguantarnos en el ball tres ó quatre horas, y no sé qui va aburrir-se més; lo meu amo escoltant las tonterías que deyan los altres, ó jo sentint las necedats que deya l' meu amo.

Riallas, moltas; broma, no 'n vulguin mes; pero las riallas eran d' aquellas que no passan de les dents, y la broma resultava tan trista, tan trista, que moltas vegadas, si la meva calitat de barret m' ho hagués permés, m' hauria posat a plorar.

L' amo va perdre la nit; jo, la nit... y las ganas d' anar may mes al ball de màscaras.

Ahir vaig sentir que l' amo deya á n' ella:

—Sabs fulano? Es mort: avuy haig d' anar al enterró.

Y en efecte: se m' encasqueta ab mes formalitat que may, y en marxa cap á la casa del difunt.

Tot ananthi, jo pensava:—Veyám aixó d' un enterró qué serà.

Aviat ho he vist. Endavant, molt endavant hi anava un cotxe ab lo mort; després seguian unas quantas persones bastant serias... y á continuació venia l' acompanyament, entre l' qual figurava l' meu amo. ¡N' hi havia per llogarhi cadiras!....

Casi tots feyan lo mateix: dir mal del mort. En tot lo camí no s' han ocupat d' altra cosa.

¡Si n' han contat d' anécdotas! ¡si n' han referit d' atrocitats d' ell!

Que l' diners los havia fet aixís ó aixás; que tenia tot un poble de fills naturals; qu' era inútil que l' capellans s' escarrassessin cantant, perque per ànimes com aquella no hi havia salvació possible....

L' un repetia castellanadas garrafals del mort; l' altre contava que molts cops, per no gastar un misito, havia pujat á encendre l' cigarro á n' el gas d' una escala; l' altre deya qu' era una verdadera caramolla qu' en lloch de morir aquí no hagués mort á Ceuta....

¡Y tots accompanyaven al difunt! ¡y tots al veurel baixar dins del panteon s' han descubert ab una gravetat encantadora!....

Ab franquesa: de las quatre vegadas que l' amo se m' ha posat, aquest es lo cop que m' hi divertit mes.

A. MARCH.

GUSPIRA

Ni l' saber que no 'm volta ni l' observar que fugias de mí, si apropi teu estava m' arrenquen las follías, las tristezas y alegrías del sant amor que t' guardava.

Jo t' tenia per tant nena que 'm feya més goig que pena qu' esquerpa fos ta ignorancia. Pot ser l' ànima serena de pureza tota plena poruga era á ma presencia.

Mes al topá una vegada ma mirada ab ta mirada ¡com degui en ella trobar-te, que invadi una freda onada ma sanch roja, caldejada!.... ¡y en un moment vaig odiarte!

E. MARTÍ GIOL.

LO PLET DEL VAPOR

Un lector de **LA ESQUELLA** —deu ser lector, y no suscriptor com ell posa, ja qu' en las llistas de l' administració no hi figura l' seu nom—ens ha escrit una carta sobre un assumpt d' actualitat; tan plena de gracia y bona fe, que no podém resistir á la tentació de publicarla.

Diu aixís, lleugerament urbanizada en la part ortogràfica:

«Sr. Director de **LA ESQUELLA**.

»Molt Sr. meu: Com a sus-

Illustres celebratats
en lo rengló d' empedrats.

criptor d' aquest periòdic me prench la llibertat de dirigir-li quatre paraules per dir-li lo que fa al cas.

Un servidor no vaig poguer anar al port à despedir al invencible (*Textual: així ho dit la carta*) general Weyler, ni à veure l' memorable vapor que se l' va endur d' aquí. Cadascú té les seves ocupacions, y primer es l' obligació que la devoció.

«Sin embargo; al veure l' *ESQUELLA* passada y trobarme ab aquell bé de Déu de vistes y fotografias de tota la cosa, vaig pensar: Calla, es lo mateix que si hi haguessis sigut: aquí està tot, punt per punt, retractat y especificat. Això es igual que de bulto. Y hasta (és un dirho à vosté) vaig retallar l' últim retrato de la *ESQUELLA*, que representa la vista del vapor *Santo Domingo*, per posarlo ab un quadret.

»Pero vel'hi aquí que l' diumenge compro per caualitat lo *Blanco y Negro*, qu' es un diari de Madrid, y 'm quedo blau.

»També allí hi ha l' *Santo Domingo*; pero l' representan tot different. El de vostés té dos pals y una xameneya, mentres que l' del *Blanco y Negro* té dues xameneyas y quatre pals.

«¿A qui haig de creure? ¿Al diari de Madrid ó à vostés? ¿Qu' es que m' enganya la *ESQUELLA* ó m' enganya l' *Blanco y Negro*? Vostés han sustret pals y xameneyas al barco, ó 'ls de Madrid n' hi han posat de més?

»Seria molt trist que à un suscriptor de bona fe l' ensarrossin d' aquesta manera, y que allò que 's fa ab las donas, que à gust del retratista se las representa mes ó menos guapas, se fés ja ab los vapors que van à América.

»Li agrairia moltíssim que 'm tragüés de duptes, perque ara, ab la confusió que entre 'ls dos diaris m' han armat, ja no sé si lo que tinch es lo *Santo Domingo* ó l' *Ponton* ó què.

»Gracias anticipadas per la contestació, y mani al seu segur servidor y entusiasta,

Ramon Cots y Gatuellas.»

Breu serà nostra resposta.

Las instantàneas que publicà *LA ESQUELLA*, son documents al portador; vol dir que no admeten protesta ni impugnació de cap classe.

Quan varem ferlas, no estavam sols: hi havia unes trenta mil persones que ho miraven.

Ni hem suprimit cap pal ni estalviat xameneyas. Al fi y al cap la fotografia 'ns hauria costat lo mateix!

Lo *Santo Domingo* que nosaltres vam publicar es la *verdadera tta Javiera*. La nostra instantànea te dos pals? Donchs dos ne té l' vapor. En la instantànea nostra hi ha una xameneya? Donchs posarne dues al trasatlàntich, es ferlo fumar doble injustament.

Vel'hi aquí tot lo que podem contestar al Sr. Cots y Gatuellas.

«Y ahora... que el *Blanco y Negro*
se las componga con él.»

O qu' ell se las componga ab el *Blanco y Negro*.

MOIXIGANGA MÉDICA

Lo banquet moixiganga celebrat lo pasat dilluns per la minoria dels socis del Colegi de Metges, fou un aconteixement ruidós gràcies à la banda de la Casa de Caritat que anunciava l' acte tocant, no sabém si ab bona ó mala intenció, pesat de *Crispino i la Comare*. Al entrar en lo saló l' anfitrió reverend Dr. Bonet, president dels seus admiradors, lo Sr. Torres director de la banda s' olvidà de tocar la Marxa Real.

Se pronunciaren brindis eloquents; lo doctor Mascaró aludi als seus parents ab una oportunitat encantadora; lo

doctor Ronquillo, ab molta gracia, abogà per agermanar la ciència y la religió (vaya unes bromas!), y lo verdaderament gran y que va conmoure les víceras abdominals de tots signé quan lo concejal-metge Sr. Blanch digué que volta augmentar lo Cos mèdic-municipal. Va ser la ovació més ruidosa de la nit.

Lo reverendo anfitrió Dr. Bonet, ab frasse serena, conmovedora y digna, va declinar la *honra* d'haver trepitjat l' article segon dels Estatuts del Colegi de Metges en los dínes individuos que componen la Junta de Gobern: donà las gracies à totas las autoritats que no havian assistit al acte no descuidantse del Sr. Bisbe, sobre tot del Sr. Bisbe, al qual la classe mèdica deu estar altament agrabida pels molts serveys que ignorém hagi prestat à la mateixa y sobre tot per les recomandacions que envia al altre barri per las ànimes dels metges difunts.

Lo digne Sr. Gobernador que no està en lo secret de la comèdia y que ignora oficialment que l' encare president de fet del Colegi de Metges ha trepitjat la seva firma estampada al peu de l' aprobació gubernativa dels Estatuts de la Associació, va ser l' únic que com à autoritat assistí al acte, dedicant frasses hermosas à tota la classe mèdica que foren ab justicia aplaudides.

Lo doctor Mascaró abraçà al Sr. Gobernador en nom de la classe mèdica y fins ara s' ignora qui l' ha autoritat à monopolizar à tota la classe mèdica per tal desahogo infantil.

Hem deixat per l' últim al doctor Castells ex-republicà federal que anà al banquet à cantar la palinòdia à tota orquestra. Va brindà 37 vegades per lo reverend senyor president y proposà s' envessin telegramas als ministres y, segons s' ens din, inclos al general Martínez Campos.

Hi ha tipos que haurien de vestir sempre de librea.

EN LO BALL DE DISFRESES

(En lo Teatre de Novedats) (1)

SONET

Dos *nínas* dels meus brassos agafades,
em van dar un *esbronch* dels de primera;
per dirme *certa historia*; al meu darrera
vingueren tots los balls las disfressades.

Un *Valz* vareig ballà ab las dos tapades,
passant tots per damunt de ma xistera,
de prompte 'm vaig sentir empenta trasera
y à terra jo caigui... y elles plegadas.

D' allí ns vam aixecar; perdentle l' una
dos perlas que portava en sas orellas,
desfentse per complert la seva *monya*.

Y l' altre, també allí va deixà alguna;
alhaja.... Y per no ser jo mènos que elles
allí també vaig perdre... la vergonya.

SALVADOR BONAYA.

LLIBRES

EL SITIO DE AMBERES, por F. Barado.—Lo Sr. Barado gosa merescuda fama d' escriptor brillant y conclesut, sobre tot al tractar los assumptos corresponents à la milícia en sa relació ab la Història. Aquesta fama justa, acreditades per sas obres anteriors, tals com *La vida militar en Espanya*, *Museo militar*, *Literatura militar española*, *Armas portátiles de fuego*, etc., etc., acaba de afiansar-se ab sa darrera producció donada à l' estampa. Es un treball importantissim que compren l' història en compendi de las famoses guerres sostingudes à Flandes per la nacionalitat espanyola, baix lo domini de la casa de Austria; destacantse de aquest quadro extens l' episodi memorable del siti y rendició de Amberes pel famós Alejandro Farnesio, Dux de Parma, relatat ab gran riquesa de detalls, per constituir l' objecte principal del llibre.

Lo llibre del Sr. Barado constitueix, donchs, una monografia interessantissima, rica en investigació, abundant en

(1) Donat per la Societat Centre Còmic-Líric.

datos, escrita ab correcció d'estil y claretat de concepte. Son autor ens transporta á la vida passada, fentnos veure las causas que motivaren la ruïna y l'agotament de la nacionalitat espanyola, després d'assombrar al mon ab los esplets de sas épicas hassanyas. La política de Felip II al servay del fanatisme religiós; la indisciplina constant dels exèrcits, privats casi sempre de las pagas; lo desballesament de l' Administració pública, y en mitj de tantas causas de postració la indomable valentia dels nostres soldats: tot això's troba clarament exposat, descrivit y comentat en lo llibre del Sr. Barado, que á son valor històrich, reuneix un mérit literari indiscutible.

Amenisan lo text lo retrato de Farnesio y alguns planos, primorosas reproduccions d'altres de l'època que's conservan en los arxius.

ANUARI RIERA. — *Gida general de Cataluña.—Comerç, Industria, Professions, Artes y Oficis, Propiedad rústica y pecuaria, Datos estadísticos, geográficos y descriptivos, y Sección de propaganda.* — Ja era hora de que surtis un Indicador fet á conciència, no escatimat lo travail de investigació y de comprobació, pera fixar per riguros orde alfabetich la direcció de las personas que's dedicen á algun dels rams de l'activitat, no sols á Barcelona y demés poblacions del Pla, sino en lo resto de Catalunya. Sense voler parlar d'altres publicacions anàlogas, que no solein ser objecte de las generals y completes rectificacions que fa necessari l'continuo mudar de domicili, hem de reconeixer la superioritat que té sobre d'ellas l'*Anuario Riera*, fet tot ell de nou, y baix una base amplia, general y que persegueix á ells vistos la major perfecció en aquesta classe de treballs.

Hem passat algunas horas fullejantlo y 'ns ha deixat satisfet no sols per la seva exactitud, sino per la gran abundància de datos. Per lo que respecta á la ciutat de Barcelona compren unas 25,000 direccions, sent de notar la forma que s'ha adoptat al enumerar las casas, per carrers, de las quals, una per una, se cita no sols lo nom del propietari, sino també lo del procurador que las administra. — Las professions y oficis se troben així mateix perfectament agrupadas y son també molt nutridas. Un indice general per orde alfabetich, de apellids, facilita l'trobar al instant tot lo que's busca.

Aquesta informació s'extén á tots los pobles de Catalunya, fins als més insignificants, agrupats per provincias y per partits judicials, y precedits cada un per una breu ressenya respecte á sa situació geogràfica, número de habitants, produccions predominants y altres pormenors dignes de ser coneiguts.

En resum: l'*Anuari Riera* està cridat á prestar un inmillorable servay á la industria, al comerç y á tothom en general que necessiti coneixer lo domicili de alguna persona caracterizada.

RATA SABIA.

TENEBRAS

Ràpits com las lleugeras aurenetas
passan los jorns, los mesos y los anys:
tan promte brilla 'l sol, com bat ab furia
terrible tempestat;

Tan prompte 'l dols oreig de la bonansa
besa las olorosas flors de Maig.
com lo gelat alé de tramontana
assola monts y plans;

Tan prompte s'ou lo toc de la campana
per un nascut alegre repicar
com planyidera y trista llença als aires
son eco funeral;

Tan prompte anega 'l cor dolsa esperança
que en un mon de venturas fa somnar
com li clava sas dents enmatxinadas
la serp del desengany.

Mes.... ¡qué importa! Lo temps en sa carrera
segueix y seguirá sempre fatal;

á un any segueix un any, á un sigele un altre,
després... la eternitat.

Y aixís veymé que penas, alegrias,
orgull, riquesa, luxo, vanitat,
amor, odi, ilusions, ditzas y gloria...
tot va á parar al fossar!

P. TORRABADELLA SEGURA.

LICEO

La setmana teatral que aném á ressenyar pot ben anomenar-se *bretòniana*, ja que 'l mestre Bretón ha fet casi tot el gasto.

Garin al Liceo: gran triunfo en la primera representació, y una funció de despedida—la del dimars—d'aquelles que per lo carinyosas y triunfals fan admetlla en l'esperit de l'

afortunat que logra ser objecte de tan afectuosas demostracions.

Veritat es que l'òpera de Breton, salvadas algunes deficiències insignificants, ha tingut aquesta vegada una execució brillantissima. La Tetrazzini serà sempre la poètica Witilda, com no puga forjarla mes hermosa 'l somni mes ideal. Encarna lo tipo de la llegenda, sembla una figura sobrenatural, y es necessari sentirla sobre tot en la *reverie* por saborejar tota la poesia de la creació bretòniana.

En Cardinali feu un *Garin* com encare no l'havia vist ni sentit lo públic de Barcelona. A favor de sus facultats poderosas y de son entusiasme artístich, ens feu admirar la magnifica *Oda à la Naturalesa*, y donà relleu á las situacions culminants, y molta expressió á las frasses mes dramáticas. Los aplausos únàmies del públic degueron ferli compondre fins á quin punt havia tingut la fortuna d'interessarlo y entusiasmarlo.

La Carotini, en Tiseire y en Lupi's portaren molt bé. Los coros regulars. Y en quant á l'orquestra, dirigida pel mestre Vanzo, estigué acertada. Inútil serà manifestar que la popular sardana ha merescut cada nit los honors de la repetició.

CATALUNYA

Un'altra obra de 'n Breton: *El Domingo de Ramos*. A Madrid va representar-se poch temps, cu canvi en los teatros de Amèrica, especialment á Buenos Ayres s'ha posat cen-

LOS MEESTRES DEL PAISATJE

La roureda (Del notable artista català J. PAHissa.)

tenars de vegadas. Succeix a les obres com ab las persones: hi ha uns climes que 'ls proban mes que altres.

No pot dirse, en rigor, que la sarsuela (parlo del llibre) siga dolenta. Deguda al Sr. Echegaray no pot serho; pero resulta poch interessant, ofereix escassa novetat; en una paraula, en materia de trobar, (perque las coses de teatro s'troban) no ho sigut son autor tan afortunat com en *El Duo de l'Africana*. Acció y personatges son clichés gastats. Y la falta de sabor natural de la tallada ha procurat compensarla 'l Sr. Echegaray ab l'exhibició de decoracions d'efecte, tals com la latxada, la sagristia y l'interior de la Catedral de Toledo.

A un llibre deficient rares vegadas, casi may, hi cab una música que salvi l'obra. En Bretón ha donat mostres de inspiració y pericia en algunes pessas de melodia exquisida y de instrumentació brillant, tals com lo terceto cómic del primer quadro, la serenata del segon, y 'l duo del tercer: lo públic demanda la repetició de las dos primeras; pero al surtit del teatre trobava á faltar alguna cosa de las que quedan, algo com el *¿Dona ens con mantón de Melilla?* que venen á ser lo sello indeleble de tota producció afortunada, destinada á viure molt temps en lo cartell.

En resum: l'obra va agradar; pero no va entusiasmar. Lo mestre Bretón, cridat á las taules, sigué objecte dels aplausos dels seus admiradors.

EN LOS DEMÉS TEATROS

Para 'l próxim dimars està anunciat 'l *Romeu i Juli* estreno

DESPRÉS DEL BALL

—Si no fos que m' hi enfadat,
si no fos que 'n vinch cruixit,
si no fos que m' han plomat,
m' hauria ben divertit!

del drama de D. Teodoro Baró *Lo general No-importa.*

* * * Al *Tívoli*, tingué efecte l'dia 4 l' acostumada funció patriòtica a benefici dels voluntaris de la guerra d'Africa. ¡Pochs ne quedan ja de aquell grapat de valents!....

Las funcions de òpera han acabat, disposantse a donar una serie de funcions la companyia infantil del Sr. Bosch.

* * * Contindan a *Novedats* las representacions de la magia *Urganda la desconocida*. Los días festius a la tarda, especialment, si l'teatro pogués aixemplar-se de vegadas, també s'or pliria.

* * * Al *Gran-via* res de nou. Prossegueixen ab èxit las representacions de *La Tempestad*, y per aquesta nit està anunciat l'estreno de *Caracoles* y l'debut del nou artista D. E. Castillo.

Y acabat Amen Jesús.

N. N. N.

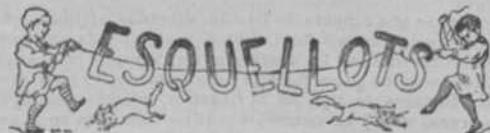
INTIMA

¡Ho veus tonta? Ja t' ho deya
quan estaavm sols els dos
que no m'donguessis miradas
ab los ullots, perque l' cor
se m'trastornava y podias
ferme fè un disbarat gros.

Tu no m'veres volgwer creure
y vas seguir ab més passió
mirantme, sense comprender
que aumentavas mon dolor.

Jo no sé al cap de poch rato
lo que va passar; pero
si ton angelical rostre
vareig cubrir de petons,
no m'donguis á mi la culpa
no m'acusis, per favor,
que sols los teus ulls, Agneta,
tenen la culpa de tot.

J. STARAMSA.

Las hermosas y detalladas fotografías que publicarem en l'últim número, referents al embarch y despedida del general Weyler,—fotografías que cap altre senmanari d'Espanya ha pogut donar—han valgut a *LA ESQUELLA* numerosas felicitacions que agrahim en l'ànima, perque son la millor recompensa dels sacrificis qu' estém realisant pera complaire al pùblic.

Y 'ns fem eco d'aquestas afalagadoras demostracions, no tant per pueril vanagloria, com perque 'ns donan ocasió de rendir un nou tribut al mérit de nostre estimat colaborador artístich Sr. Rus, a qui 's deuen las *instantáneas* que tant han cridat l'atenció de nostres lectors.

En pochs días hi ha hagut a Barcelona la mar de robos.

Los uns s' han efectuat foradant lo sostre de la habitació de sobre qu' estava per llugar.

Los altres foradant lo pis y entrant los lladres per la claveguera.

S' han obert portas que donan al carrer y ningú se n'ha adonat.

S' ha extret una caixa de guardar caudals, sense que ningú ho vejés, fins que al últim han sigut descubiertas las desferrals de la mateixa, mes de dos horas lluny de Barcelona, en la salzadera del Llobregat.

* *

Tot això vol dir, que si las autoritats vigilan, los lladres deuen vigilar mes qu' ellas, logrant constituirse en companyias perfectament organitzadas, que disposan de temps y de medis pera llansarse impuniment a son criminal ofici.

No culpém de això a la policia, que prou fa la pobra, posantse incondicionalment al servei de la Asociació de la Fulla, perseguint sense descans la publicació d'estampas, fotografías y altres excessos mes ó menos pecaminosos.

Per qui té a la mà l' pandero
«*el primero es lo primero.*»

Las oposicions pera las plassas de músichs de la banda municipal s' ha efectuat fins ara davant de un jurat compost de regidors y de mestres de música. Casi sempre 'ls regidors han sigut majoria.

Y si hi ha algú que pregunti:—¿Per ventura l'mer fet de formar part del Consistori suposa coneixements tècnichs suficients pera figurar en un Tribunal de oposicions, ab vot calificatiu?—Se li pot respondre.

—Fins á cert punt, si senyor, perque hi ha concejals que 's distingeixen tocant l'arpa; n' hi ha que sobreuren tocant lo violón; n' hi ha que son uns trompas de primera; n' hi ha que tocan las trampas com ningú, y per regla general pera ser regidor se necessita saber tocar totes las teclas.

* *

De totes maneras hi ha molts opositors que no pensan aixís.

Per exemple, 'ls que 's van quedant sense plassa, que generalment donan las culpas á la falta de competencia de la majoria del jurat.

—¿Qué saben ells de música?—diuen, y ja que

no han pogut salvar la breva, procuran salvar quan menys lo punt d' honor professional.

De aquesta manera tots estan contents: els que guanyan per haver guanyat; y 'ls que perdren.... perque 'l Jurat es un burro.

Y á propósito de las oposiciones aquestas. Res mes original que lo ocorregut en los exercicis pera la plassa de solista de clarinet. Actuaren los senyors Porrini y Nori, y ho feren tant bé y ab tanta brillantsé l' un y l' altre, que 'l Jurat doná totas las bolas blancas al Sr. Nori y totas las bolas blancas al Sr. Porrini, deixant al Ajuntament que decideixi qui dels dos ha de ser nombrat.

De manera, que necessitantse un

DISFRESSAS MUNICIPALS

¡Oh carinyo de niñera!
¡Fins els passeja ab pollera!

solistas, se presenta un *duo* en circunstancias que 'l Jurat estima enterament iguals.

Aquí del Sr. Echegaray: *Conflict entre dos clarinets.*

¿Pero cóm volen que 'l Ajuntament que no ha presenciat los exercicis resolguí lo que 'l Jurat no ha acertat á resoldre?

¿Serán citats los Srs. Porrini y Nori al seu dia perque donguin un concert de clarinet en plena sessió pública municipal?

¿Se adjudicará la plassa al que 's presenti apoyat ab mes bonas influencies?

¿Se facultarà al Sr. Planas y Casals perque designi bonament y al seu gust al qué ha de ocuparla?

¿Se obligarà als opositors á que se la fassin á cara y creu?

Jo adoptaria una solució mes práctica. Comensaria per vestir al Sr. Porrini y al Sr. Nori ab un uniforme nou de trinca, ab obligació de portarlo quinze días seguits, durant los quals farà vigilarlos rigurosament.

Al cap de una quinzena, 'ls cridarà, y previ dictámen del tintoter Sr. Gallard, adjudicaria la plassa al que presentés menos solfas al uniforme.

Ja que 'ls dos clarinetistas son iguals com á *clars*, veuria qui 's distingeix mes com á *net*.

Tothom recorda la injuriosa campanya del *Diluv* contra nostre bon amich D. Valentí Almirall.

Lo Sr. Almirall acudi als tribunals en demanda de justicia, y 'l Director del *Diluví* citat á judici, designà com autor dels sueltos aludits á una persona inválida, que may ha sigut periodista, y que té ademés coneiguts antecedents carlistas, ja que anant ab la facció perdé una cama.

Aquesta persona resulta ser—segons sembla—un home de palla. Aixís á lo menos ho declará ell mateix, diuent que cobrava del *Diluví* pera ferse responsable de tots los escrits, que per un ó altre concepte haguessin de anar als Tribunals.

Aquesta declaració, confirmada per un dictámen pericial, doná lloch á que 'l Sr. Almirall reclamés lo processament del Sr. Laribal, director del *Diluví*, com á responsable de les injurias qu' en son concepte, li havian sigut inferides en aquest periódich.

Lo jutjat accedi á lo solicitat pel Sr. Almirall, y 'l Sr. Laribal s' apelà del auto de processament davant de 'l Audiencia.

Demà dissapte, á las onze del matí, davant de la secció primera, que presideix lo digne magistrat senyor Moreno, s' ha de veure aquest incident que té extraordinaria importància, ja que ab ell se ventila un punt directament relacionat ab lo decoro periodístich.

De lo que resulti ne donarémi coneixement ab oportunitat, á nostres estimats lectors.

La prempsa s'occupa aquests días de un nou y gran descubriment obtingut per medi de l' aplicació de la electricitat á la fotografia. A favor dels raigs *catódichs*, imperceptibles á la vista, s' obtenen fotografías á través dels cossos opacos com la fusta y alguns metalls. Aixis se pot treure la de qualsevol objecte tancat dintre una caixa, ó colocolat darrera de una porta tancada.

De la mateixa manera retratant á una persona, com la carn se torna transparent surt fotografiada tota l' ossamenta del individuo.

¡Figúrinse quántas y quántas aplicacions no poden ferse de aquest portentós invent!....

De manera que l'autor del rótol havia d'escriure'l d'una altra manera. Res de dir que 's tanqués y que 's callés. Tancar.... ¿per qué? si quan una boca s'apartava de la aixeta, un'altra s'hi posava. ¿Callar? Recomendació inútil pera ser feta á qui s'embo-ratxa:

Lo retol havia de dir:

«Beu y te'n anirás de nassos.»

De com marxa l' administració municipal de Barcelona.

Hi ha consignada en lo pressupost de ingressos la cantitat de 25,000 pessetas anuals, pel céntim, qu'en concepte de inspecció, s'exigeix per cada gallina que s'introduueix á la ciutat.

DE LA PRIMERA A LA SEGONA PART

—¿No t'vols treure l'nas?

—¡No! Aixis quan ens portin el comple y 'ns quedém ab un pam de *idem*, á mí no se 'm coneixerá tant.

Si no la més útil, una de las mes curiosas serà la facilitat que tindrà desd' ara cada individuo de veure en vida la fila que farà, algun temps després de haverse'n anat á fer malvas.

Tant mateix serà ben macabrich que 'ls joves que festejin puguin dedicarse mütuament un retrato del seu respectiu esqueleto!

Un culliter de Molló (provincia de Girona) tingné l'ocurrencia de rosar al carrer, davant de la porta de casa seva, un bot de vi ab aixeta y un rótol que deya:—*Beu, tanca y calla.*»

La concurrencia dels que acudiren allí á xarrupar, sigué, com es natural, molt extraordinaria, agafant la majoria dels que begueren la gran mona del sngle.

Y en lo pressupost de gastos se consignan 25,000 pessetas, per sous al personal que té al seu càrrec l'inspecció de las gallinas.

Vinticinch mil que n' ingressan; vinticinch mil què se 'n van.

Total: uns quants que fan caldo á expensas de la ciutat.

A Málaga 's dirigia l' Nunci del Papa á visitar lo Colegi de Jesuitas.

Es inútil dir que no hi anava á peu, com els apòstols, sino en un luxós carruatxe.

Si hi hagués anat á peu no hauria ocorregut la desgracia que vā tenir que lamentarse, tota vegada que 'l cotxe vā aplastar á un pobre noy morint al poch rato.

Es de creure que l' Nunci i l' despediria per l' altre mon, concedintli la benedicció apostòlica, may siga sino per acreditar lo conegut ditxo:—Al que Dios se la dé, San Pedro se la benídiga.

Está molt bé que l' Ajuntament costeji las insignias als dos bombers que han sigut agraciats ab la Creu de Isabel la Catòlica.

Pero estaria millor que de passada pagués los atrasos que acreditan los individuos de tan benemèrit cos.

Está bé pensá ab la Creu; pero crech qu' es milló enca recordarse de la *creu* (rey de la cara).

Lo dissapte de la setmana pròxima, *La Campana de Gracia* publicarà, com té per costum cada any un sabrés número extraordinari dedicat a celebrar lo Carnestoltes polítich.

Materia no ha de faltar al nostre estimat colega pera donar á llum un de aquells números xispejants que tant soelen cridar l' atenció pública y agradar á sos numerosíssims lectors.

Un advocat novell havia de defensar una causa del torn de ofici, en la qual apareixian com á culpables, dos galifarreus, acusats del robo de uns conills. L' un y l' altre estaven confessos y convictes y eran ademés reincidents en lo mateix delicto.

L' advocat desitjós de fer mèrits, deya:

—Tinch una idea sublime per salvar á aquests dos infelissos. Es á dir, no ls salvarejo, ls salvàrà la ciencia moderna. La mateixa circumstancia de ser reincidents afavoreix lo meu plan. Ells declararan que al empaytar los conills ho fan sense donarsen compete, per instant, obeyint á un impuls irresistibile.

Y jo demostraré per medi de un peritatje científich, degudament preparat...

—Qué probarás que son bojos?—li preguntà un amich.

—No: lo que probaré, es que aixís com li ha homes, que, segons Darwin, descendeixen del mico, ls meus clients descendeixen del gos conillier.

—Bravíssim, noy, bravíssim!....

•••

Pochs días després s' efectuà la vista.

L' advocat estava tot motxo. Y l' seu amich li pregunta:

—Qué tal com t' ha sortit aquella prova tan enginyosa?

—Malament, noy, malament. A la justicia històrica—que sempre estarà renyida ab los últims ade-

lants de la ciencia—li ha donat la gana de figurarse que m' burlava d' ella....

—Y l' president t' ha interromput.... no t' ha deixat explanar....

DISFRESES MUNICIPALS

— Nyigo, nyigo, nyigo!
Ves si tinc talent,
que faig ballà l' mico
del Ajuntament.

—Pitjor: el president, per interina providència, m' ha imposat una multa de 500 pelas.

—No sé quién sant me deté
com no li pego á n' en Nelo.
—Jo sí que sé quién sant és,
es, de segur Sant Canguelo.

JCMERA.

Fa pochs días van citar
al marqués de la Llansada
per un quintà de cibada
que no volia pagar
y l' jutje ab pochs miraments
al marqués sens cap reparo,
va condemnar á pagarho
per tractarse de aliments.

LLUIS SALVADOR.

GALERIA DE TRAJOS DE CARNAVAL

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

1. XARADA.—Te-re-sa.
2. MUDANSA.—Pio-Peò.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—Oli—Cid—Aray—Bot—Nau.
4. ROMBO.—

M A R
M A R I A
S A R D A N A
R I A L L A
A N A
A

5. LOGOGRIFO NUMÈRICH.—Fusteria.
6. GEROGLIFICH.—Dona alta y prima may pot ser petita y groizuda.

XARADA

Total es un nom de dona
dos-hu prenda de vestit:
molt hu se 'm menja la Pona
y 'l dos se 'm menjarà á mi.

J. ILLESAC.

TRENCA-CLOSCAS

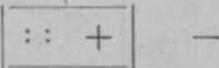
D. SEBASTIÀ FRARE Y RANTALLA
PIERA

Primera ratlla vertical y horisontal: vocal. — Segona: adverbi de temps. — Tercera: nom d' home. — Quarta: Id en diminutiu. — Quinta: combinació poètica. — Sexta: parentiu. — Sèptima: consonant.

JOSEPH ROGER.

GEROGLIFICH

E. LUCENA.

Antoni Lopez, editor. Rambla del Mitj, 20

A. Lopez Robert, impresor, Asalto 63.—Barcelona.

N' hi ha per tots los gastos
y per tots los gustos.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

GUÍA GENERAL DE CATALUÑA

OBRA DE GRAN UTILIDAD
para el COMERCIO y la INDUSTRIA

El **Anuario-Riera** es el más completo y exacto de datos de los publicados hasta hoy.

Precio del libro **10** pesetas en Barcelona y **11** en el resto de España.

COLECCIÓN DIAMANTE

(Edición López)

Últimos tomos publicados

Tomo 35.—**FÁBULAS**, por D. José ESTRELLERA. . . . . 1 tomo

Tomo 36.—**NOVELAS CORTAS**, por D. EMILIA PARDO BAZÁN. . . . . 1 tomo

Elegantes cubiertas al cromo distintas para cada volumen. Precio 2 reales tomo.

OBRA NUEVA
de D. Melchor de Palau

**ACONTENCIMIENTOS
LITERARIOS**
IMPRESIONES
Y NOTAS BIBLIOGRÁFICAS

1895

Precio 3 pesetas.

OBRAS DE C. GUMA

PIAS.		PIAS.	
Fruyt del temps. Colecció de poesias formant 4 tomets titulats:		Lo Rosari de l' Aurora.	0·50
Fruyt amarga, Fruyt verda, Fruyt agre-dolça y Fruyt matura.		Filomena.	0·50
L' amor, lo matrimoni y l' divorci	2	Lo cólera y la misería.	0·50
Del bressol al cementiri	0·50	Sobre las donas.	0·50
Buscant la felicitat.	0·50	Gos y gat.	1
Petons y pessichs.	0·50	Vuyts y nous.	0·50
Barcelona en camisa.	0·50	Un cap mas.	1
Lo déu del segle.	0·50	20 minuts de broma.	0·50
¿Home ó dona?	0·50	Le pot de la confitura.	0·50
La dona nua.	0·50	La Exposició Universal.	0·50
Tipos y Topos.	0·50	Cura de cristià	1
¡Guerra al cólera!	0·25	Guia còmica de la Exposició Universal.	1
Cla y catalá.	0·50	L' amor es cego.	1
Don Quijote de Valcarca	0·50	Una casa de dispesas.	1
¡Ecce Homo!	0·50	Cansons de la flammarada.	1
Mil y un pensaments.	1	La primera nit.	0·50
		Lo dia que 'm vaig casar.	0·50
		Ensenyança superior.	1
		Drapets al sol.	0·50

Del mateix autor sor-
tirà dintre pochs dies

DE LA RAMBLA Á LA MANIGUA

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de port. No responem d' extravios, no remetent ademés 1 ral pel certificat. Als corresponentis de la casa, se 'ls otorgan rebaixas

LA REINA DEL DIA (per R. Miró).

—;Entréu!... La porta està oberta,
lo goig canta à tota ven...
Pequèu, que ara podreu ferho ...
¡Després ja us confessaréu!...